

08/09 mil imatges

XIII Fira Mediterrània de Manresa

Tradició i rebel·lia

Sis dels millors moments de la Fira Mediterrània de Manresa, que es va celebrar entre el 4 i 7 de novembre. Sis impactes en què el coneixement profund de la tradició es va abraçar a l'escenari amb rebel·lia, i també amb ganes d'evolucionar i de deixar enrere idees preestablertes. En el cas del valencià Efrén López i el cretenc Stelios Petrakis –que al costat de l'iraniana Bijan Chemirani van estrenar el treball *Celles negres*–, l'estudi de les músiques modals i la mirada cap a l'orient són les dues ales amb què volen i fan sonar composicions tremendament riques i contundents. La primera instantània de la sèrie mostra López xalant amb el *laouto*, mentre Petrakis no es cansa de trenar increïbles filigranes amb un altre instrument cretenc, la lira.

SO:HS20

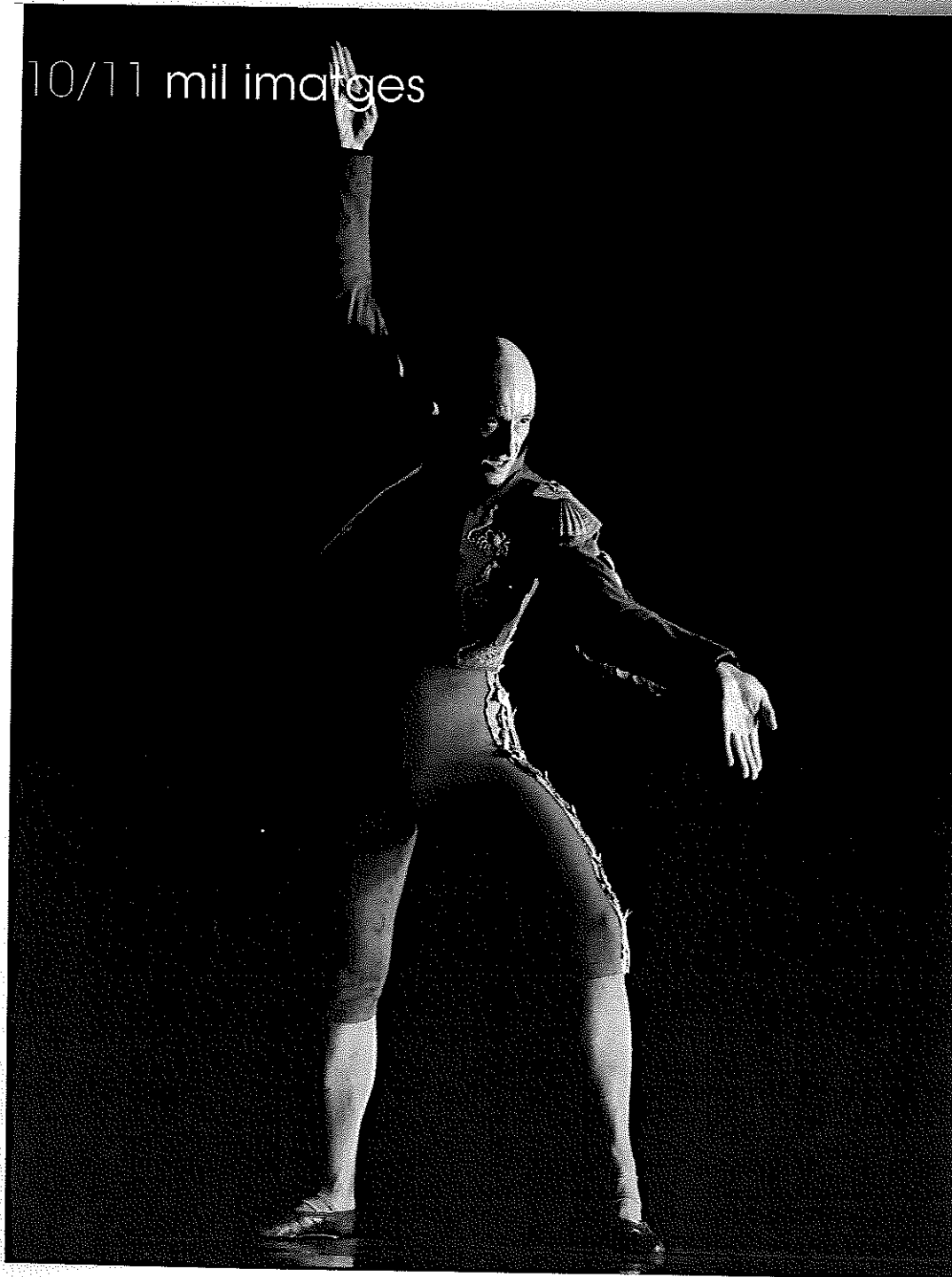
També
–i de c
florit d
Masu
un rep
maneri

També viatja per diverses latituds musicals, igualment prové d'una illa mediterrània i a més a més frueix a dalt de l'escenari —i de quina manera!— la cantant algueresa Franca Masu, que va oferir a la sala gran del Teatre Kursaal un repàs al més florit de la seva trajectòria, resumida i sintetitzada en un espectacle titulat *Azulejos*. Expansiva, jazzística i voluptuosa, Masu va recórrer acompanyada del pianista Mark Harris, el baixista Salvatore Maltana i el percussionista Roger Soler un repertori amb parades en els discos de la mateixa cantant i mostres de cançons on l'aire mariner encaixa d'una manera violenta amb la sofisticació jazzística. Els xocs i el moviment van ser el gran *leitmotiv* de la XIII Fira Mediterrània.

pactes en
tionar i de
de l'iranià
n les dues
re mostra
enc. la lira.

10/11 mil imatges

En va anar ple l'espectacle inaugural, la recuperació expressa de *Belmonte* a càrrec de la companyia catalana de dansa Gelabert-Azzopardi. A la tercera foto del reportatge, el ballarí i coreògraf Cesc Gelabert (fundador de la companyia al costat de Lydia Azzopardi) es posa a la pell de l'irrepetible torero Juan Belmonte, emergeix de la foscor i mira de cara la mort, encarnada en un cos de ballarins-braus. La contundent posada a escena, a la sala gran del Kursaal, es va arrodonir amb l'escenografia i el vestuari de l'artista plàstic barceloní Frederic Amat i la participació de la Banda Municipal de Barcelona, que va acompanyar les evolucions dels ballarins amb la música personal i intransferible de Carles Santos.

SONS20

Tant l'espectacle
nans i gegants
coreògraf contem-
porània deixant
moll l'espectacle

Tant l'espectacle inaugural com els diversos tallers i la cloenda d'aquesta edició –una trobada entre els giròvags turcs i els nans i gegants catalans– van exemplificar el pes creixent de la dansa a la Fira. A la plaça Major de Manresa, el ballari i coreògraf contemporani turc Ziya Azazi va protagonitzar *Ember*, un diàleg entre l'antiga mística sufi dels dervixos, la dansa contemporània i el foc. S'hi va sumar una convidada inesperada, la famosa humitat manresana, que va aportar suspens deixant moll l'escenari, fet que va endarrerir i fins i tot posar en perill la representació. Finalment, però, Azazi va tirar endavant amb l'espectacle i, sense reliscades, va córrer i girar entre les torxes, amb l'admiració del públic que omplia la plaça.

12/13 mil imatges

Tanquem el repàs visual a la Fira Mediterrània amb dos grans artistes, exponents de la cultura d'aquest país proper i desconegut del nord de l'Àfrica que és Algèria. D'una banda, Hasna el Becharia, una cantant del desert que recull la tradició del cant gnawa –els sons espirituals forjats en les comunitats d'esclaus subsaharians al Magrib– i la fa servir amb consciència i rebel·lia. La veterana Becharia ha trencat motllos plantant-se en primera línia i fent sonar el guembri, un instrument que habitualment s'ha destinat al gènere masculí. A l'Envelat del Casino i acompanyada d'un grup de joves músics algerians, la immutable artista va anar seduïnt el públic català amb peces llargues, letàrgiques i hipnòtiques.

és proper i
e recull la
a fa servir
el guembri,
p de joves
onòtiques.

La segona estampa algeriana d'aquesta sèrie també porta carregada la seva dosi de rebel·lia, tot i que en aquest cas no la trobarem a les dunes del desert, sinó en els entorns urbans del *chaabi* i en la gran quantitat d'obriers magribins que van anar a treballar a les ciutats franceses. Kamel el Harrachi, la seva mandolina i el seu sensacional grup –un perfecte engranatge de contrabaix, darbuka i pandereta, banjo i violí– van deixar impressionat el públic del Kursaal, convertint el teatre en un immens cafè, fumejant i popular, on van ressonar les melangioses composicions del seu pare, l'històric Dahmane el Harrachi, a més d'algunes peces més recents incloses al disc *Ghana Fenou* (Tam, 2009). FOTOS: CARLES RODRÍGUEZ